

11. stáció: Jézust a keresztre szegezik

A Golgotára vezető út véget ért. A katonák rutinosan teszik a dolgukat. Kötél, szegek, gerendák, kalapács. Kicsorgó vér, izzadság, durva beszéd, zihálás. Azok szerint, aki értenek az idők visszaszámolásához, április 3. van, péntek déli 12 óra. Jézus ekkor 33 éves. Ez a „krisztusi kor”. Aquinói Szent Tamás szerint – szép jelképként – a test szerinti feltámadáskor mindenki a 33 éves kori testében támad fel.

A történetet ismerjük. Jézus életének utolsó három órája ez. És ebbe a három órába belesűrűsödik minden, ami már a végső összegzés, ha úgy tetszik, egyfajta végrendelet, és Jézus mindannyiunk alapvető kérdéseire adott válasza.

Az ember első legfontosabb kérdése: **Hogyan kell élni itt a földön?** Milyen legyen a viszonyom a többi emberrel? Jézus válasza: „Atyám, bocsáss meg nekik!” Mivel Isten megbocsát az embernek, az embereknek is meg kell bocsátaniuk egymásnak. Ahogy a Miatyánkban is olvassuk. Ehhez a jézusi példához kellene minden embernek igazodnia, amikor bántalmak érik. Bocsátsatok meg ti is egymásnak, ez legyen a rend köztetek! Ma annyi bántás ér bennünket, családban, munkában és az élet minden területén...

A megbocsátás az ember fejlődésének, tudatossá válásának egyik folyamata. Ez az az Út, amelyen az ember elindul – a vádaskodástól a bizalom, a szemrehányástól a megbocsátás, a félelemtől a szeretet, a múltból a jelen, a magányból a közösség, a reménytelenségből a remény felé.

Jézus végrendelete az, hogy ne gyűlölettel vagy közönnyel éljük az életünket, hanem megbocsátással.

Az ember második legfontosabb kérdése: **Hogyan is lesz az élet után?** Jézus a latornak adott szavában mondja el a választ. Aki pozitívan áll Istenhez, az az ő országába kerül. Még akkor is, ha az életét a rosszal töltötte. Istennel még a leghetlenebb helyzetben, a leghetlenebb ember is találkozik. Ha másuttal nem, a keresztfán. Úgy tapasztalom, hogy ezekben a mai nehéz időkben polarizálódik a világ. A jók jósága és a rosszak rosszasága

egyre nyilvánvalóbb. És Isten dolgában is. És bennünk is, ahogy a Máté-evangélium végén olvassuk, bennünk is határozottan kettéválnak a kecskék és a juhok. A jó és a rossz. Pontosan tudhatjuk, mikor hol állunk, vagy hol álltunk.

Jézus végrendelete az, hogy ne aggódjunk, hanem tegyük a jót. Félelem nélkül, belső meggyőződésből. Mert van élet a halál után.

És ott a harmadik emberi alapkérdés is: **Ki vagyok valójában én?** A test vagyok, amely mutat lelki jelenségeket? Vagy él bennem valami Isten Lelkéből, természetéből? A kérdés, amely szerintem alapkérdés, ma így fogalmazható meg: Él bennem az Isten Lelke, vagy nem él? Bővített mondatban: A teremtettségben Isten a saját Lelkét belénk leheli-e? Tehát van-e az ember személyiségén belül egy isteni rész, vagy nincs?

Erre lehet igennel válaszolni, ahogy Szent Pál írja a tesszalónikaiaknak: „Maga pedig a békesség Istene szenteljen meg titeket mindenestül, hogy a ti egész szellemetek, mind a lelketek, mind a testetek feddhetetlenül őriztessék meg a mi Urunk Jézus Krisztus eljövételére!” Magyarán az ember hármass felépítésű. Ahogyan Isten hármass, az ember is az: „Amint a mennyben, úgy a földön is.” Pál szerint össze kell törnie a cserépedénynek, hogy a bennünk lévő kincs napvilágra kerüljön. Ha csak test vagyunk – akár egy szeretetkapcsolatban is –, csak egy szálból sodorjuk a köztünk lévő kötelet, ha test és lélek, akkor már négyből, de ha a magunk és a másik hármasságát komolyan vesszük, akkor már kilencből. A kilenc százból sodort kötél szinte elszakíthatatlan.

Jézus visszaadja Atyjának, ami az övé, a Lelkét. Tehát mi nem az vagyunk, aminek látszunk. Van bennünk valami, ami az Istené, és mindig is az övé volt. Amit belénk lehelt, és ami visszatér hozzá. Ezt azért is fontos tudatosítani, mert a test világa azt a világot teremti meg, amit ma az emberiség döntően átél. A lét mai farkastörvényeit, az önzést, a munkanélküliséget, a szegénységet, és sokak számára a teljes

kiszolgáltatottságot. A test börtönéből kiszabadult ember él csak igazán. Aki levágja magáról a Lelket, az öncsonkítást végez. És nemcsak egy testrészt vág le, hanem lehetőségeket, élményeket, kapcsolatokat, magyarul az élet teljességét.

Jézus végrendelete az, hogy tudatosítsuk: Isten Lelke él bennünk.

A negyedik emberi kérdés pedig az: **Mi lesz velem?** Mi adja a biztonságot nekem, ha egyedül maradok, ha baj ér? Jézus itt is egyszerűen válaszol, és felülírja a vérségi szerepeket. „Ő lesz a te anyád, és ő lesz a te fiad.” Az embereknek testvéri szeretetben kell élniük. Mert összetartoznak, ezért az osztozás a lét természetes velejárója. Az emberiség nagy illúziója az, hogy elkülönülve tudunk létezni. Nem. Az embereknek nem szabad elkülönülniük egymástól, hiszen Isten sem különül el tőlük.

Jézus végrendelete az, hogy a teremtettség által egyek vagyunk. Élünk hát egymás szolgálatában! Szolgáljuk egymást szeretettel!

Jézus semmi mást nem mondott itt a kereszten. De amit mondott, az mindenre a megoldás. És ebben a pár szóban, amit Jézus ki tudott mondani – és most mint végrendeletéről beszélhetünk róla –, észrevehetjük, hogy mindez nagyon egyszerű. Érthető. És valljuk be, ha ezekre a kérdéseinkre megfogadjuk a választ, eljutunk az élet misztériumaihoz. Mi, vallásos emberek hajlamosak vagyunk Krisztus misztériumait tenni életünk középpontjába. A szüzi fogantatást, az anyalokat, a betlehemi csillagot, a háromkirályokat és a kereszthalált, a feltámadást, az áldozatot, a megváltást. Ha elolvassuk az evangéliumokat, kiderül, hogy Jézus nagyon keveset beszélt mindezekről. Viszont annál többet beszélt – még itt a kereszten is – az élet misztériumairól, azaz arról, hogyan kell Istennek tetszően élni.

A húsvéti ünnepkörnek így lesznek részei az élet misztériumai, amelyeken az egyén, a család, az egyház, a nemzet és a világ sorsa fordul.

Garay András